

M IJN VOORLICHTINGSWERK OP SCHOLEN

**Erna Joseph, Hondsrug 118
8251 VW Dronten.
Tel.: 0321-315993.
E-mail: jedmjoseph@solcon.nl**

Het is inmiddels zes jaar geleden dat ik mijn eerste twee slangetjes kocht, nadat ik al jaren met mijn neus platgedrukt stond tegen de ruiten van de plaatselijke dierenwinkel. Af en toe lagen daar een paar slangen, die achteraf gezien lang niet altijd in een goede conditie waren. Nadat ik er iets over gelezen had, besloot ik de 'grote' stap te nemen, en ik schafte een koppeltje Chinese roodkopslangetjes (*Natrix stolata*) aan. Ik kreeg er ook een kweekverslag bij. De indruk werd gewekt dat het om nakweek ging, later bleek het wildvang te zijn.

Vervolgens begonnen de problemen. Ze waren ziek, ze aten niet, en zaten onder de bloedluis. Dit was een 'geweldige' start van mijn hobby. Een 'kenner' wist mij te vertellen dat het om een rode rattenslang (*Elaphe guttata guttata*) ging, en dat ik ze dus een totaal verkeerde soort voedsel aanbood. Gelukkig kon ik diezelfde dag nog de 'kenner' ontmaskeren, en ben ik niet met muizen gaan dwangvoederen zoals hij voorstelde. Omdat ik in zeer korte tijd minstens een meter boeken doorwerkte, kwam ik er al snel achter dat alle adviezen die hij gaf nergens op sloegen.

Helaas waren beide slangen binnen drie weken dood. Ook een derde slang die ik als vergoeding van de dierenwinkel kreeg, overleefde het helaas niet. Bijna was dit het einde van mijn prille hobby. Gelukkig heb ik het nog één keer geprobeerd met een gezonde, goed etende gewone kousebandslang (*Thamnophis sirtalis sirtalis*). De aankoop van deze slang was de afsluiting van een zwart hoofdstuk, en het begin van mijn hobby.

Zoals bij de meeste slangenliefhebbers was ook voor mij één slang niet voldoende. Inmiddels staan er vele terraria in een veel te klein kamertje, met daarin 20 volwassen dieren, en daarnaast de nodige nakweek. De beperkte ruimte en vooral tijdgebrek zorgen ervoor, dat dit aantal voorlopig, al is het tegen mijn zin, niet zal groeien.

Net als mijn collega-slangenhouders heb ik veel plezier in het kweken met mijn dieren. Daarnaast heeft mijn hobby een hele andere wending gekregen. Als moeder van twee zoons had ik altijd veel kinderen over de vloer. Altijd weer hadden ze een enorme interesse in mijn slangen. Jaren geleden belde er eens een juf van een basisschool met het verzoek om eens iets op school te komen vertellen over mijn slangen. Inmiddels bezoek ik al een aantal jaren regelmatig de groepen 5 tot en met 8 van basisscholen in mijn woonplaats en in de omgeving. Iedere keer weer met een enorm succes. Meestal neem ik vier van mijn slangen mee.

Eerst vertel ik globaal een aantal dingen over slangen. Naar mijn idee altijd te weinig, want ik kan er dagen over blijven doorpraten. Dan komen de zeer uiteenlopende vragen. Altijd weer willen ze weten waar het poepgaatje zit, want daar snappen ze niets van. Een keer wilde een jongen uit groep 5 weten hoe die slang met die sambaballen aan zijn staart heet. De gifslangen hebben altijd hun interesse. Ze weten dat ik ze niet heb, maar ze willen er altijd veel over weten. Ik laat ze tekeningen van de diverse gebitten zien. Misschien heeft één van de gifslangenhouders voor mij eens een mooie tand ergens in een hoekje liggen.

Tenslotte het moment waar ze allemaal op wachten. De klas is rumoerig als ik mijn eerste slang te voorschijn haal. Er is angst en bewondering. Ik begin met een jonge rode rattenslang (*Elaphe guttata guttata*). Eerst deinzen ze achteruit, ze kennen maar al te goed de griezelverhalen uit de kranten. Wanneer ik met de slang langs kom veranderen ze langzaam. Een 'baby' wekt ontroering op, en kan toch niet echt gevaarlijk zijn. Nadat de eerste helden de slang hebben aangerakt zie je de rest razendsnel tellen. Al zijn vingers lijken er nog aan te zitten. Schoorvoetend volgt de rest. De tweede slang, meestal een Kenyaanse zandboa (*Eryx colubrinus loveridgei*), een helenaslang (*Elaphe helena*), of een Mexicaanse melkslang (*Lampropeltis triangulum annulata*), is al veel minder eng. Daarna volgt mijn trouwe gewone kousebandslang (*Thamnophis sirtalis*) of de prairie-kousebandslang (*Thamnophis radix*), volgens een meisje uit groep 8 een sesamzaadjeslang. En tenslotte een grote volwassen rode rattenslang (*Elaphe guttata guttata*). Inmiddels zijn ze niet bang meer. Ze mogen de slang vasthouden of om hun nek houden, want dat laatste is iedere keer weer de grote wens. De liefde voor slangen is geboren, ze zijn er helemaal vol van. De vragenstroom is niet meer te stoppen. Vanavond gaan ze thuis vra-

gen of ze er ook een mogen hebben. Tot nu toe is dat nooit gelukt. De echte liefhebbers (en dat zijn er erg veel) komen bij mij thuis om te kijken naar de rest van mijn verzameling. Ik denk dat bijvoorbeeld Serpo af en toe jaloers is op mijn bezoekersaantallen. Ik weet zeker dat de kinderen uit deze klassen opgroeien met bewondering voor slangen, en dat ze in de toekomst de prachtige verhalen uit de kranten iets genuanceerder zullen bekijken. Ze weten dat dit tamme slangen zijn, en dat ze wilde slangen alleen van een veilige afstand mogen bekijken. Slechts één keer kwam er een boze moeder naar mij toe voor ik kon beginnen. Ze wilde weten waarom ik alle kinderen bang wilde maken en nachtmerries wilde bezorgen. Ik weet zeker dat haar zoon of dochter bij thuiskomst een ander verhaal te vertellen had.

Ik doe dit voorlichtingswerk met veel plezier, en ik hoop zo op kleine schaal verandering aan te brengen in het negatieve denkbeeld over slangen en het houden van deze dieren, zodat wij onze hobby kunnen blijven uitoefenen. Aan deze kinderen hoeft je in de toekomst niets meer uit te leggen.

